

[Žmogaus kova prieš valdžią - tai atminties kova prieš užmaršumą](#) :: Your Favorite Site

Vaiduokliai autostopininkai

Pasaulyje pasakojamos legendos apie žmones, kurie stabdo pakeleivingus automobilius, o po to dingsta.

Neretai dingsta, kai automobilio durelės būna uždarytos ar net važiuojant, taip sukeldami sumišimą vairuotojams, sutikusiems juos pavežti. O kartais šie keleiviai ne išnyksta, o priešingai – pasiūlo pratęsti kontaktus su jais. Kur motociklo keleivė? Vieną 1978-ųjų metų pavasario dieną Pietų Afrikos Respublikos armijos kapralas Deivas van Jarsveldas motociklu keliavo į Kapo provincijoje esantį Juniondeilo miestą, kuriame gyveno jo draugė. Artėdamas prie miesto, pakeleję pamatė stovinčią jauną tamsiaplaukę merginą. Kapralas, nusprendęs, kad ji laukia pakeleivingo transporto, sustabdė motociklą, padavė merginai atsarginį šalną, pasisodino už savęs ant sėdynės ir nuvažiavo toliau. Pravažiavus porą kilometrų motociklas truputį pasiviro, galinis ratas šoktelėjo aukšty. Deivas apsižvalgė ir pamatė, kad jo keleivė dingo. Išsigandęs, kad mergina galėjo nukristi nuo motociklo, jis pasuko atgal, norėdamas ją surasti. Šioje vietoje plentas buvo tiesus, kaip styga, ir buvo nutiestas lygiu paviršiumi. Aplinkui nesimatė nė gyvos dvasios. Vyras sustojo ir nustebė, pamatęs, kad atsarginis šalnas prisegtas prie bagažinės motociklo gale. Davydas Baritas, vietinis aplaptingų reiškinių tyrėjas, kuriam kapralas papasakojo apie keistąjį nutikimą, parodė jam vieną nuotrauką. Joje Deivas iš karto pažino paslaptingą pakeleivę. Pasirodė, tai buvo 22-ųjų metų amžiaus Marija Rauks, kuri prieš dešimt metų žuvo kaip tik toje vietoje, kur šalikelėje stovėjo jos vaiduoklis. Baritas kariškiui dar papasakojo, kad nuo to laiko ne vienas vairuotojas pavežė merginą, tačiau ji kiekvieną kartą netikėtai dingdavo. Dingusi pakeleivė 1981-ųjų metų vasaros naktį Prancūzijos pietose dvi sutuoktinių poros važiavo į Monpelje automobiliu „Renault-5“. Vairuotojas pamatė prie kelio stovinčią jauną moterį ir sustabdė automobilį. Į klausimą, gal ją pavežti į Monpelje, ši tik tylėdama linktelėjo galva ir atsisėdo ant galinės sėdynės tarp kitų dviejų moterų. Po kiek laiko pakeleivė prakalbo ir paprašė vairuotoją būti labai atsargiu netoliese esančiame staigiam posūkyje. Beveik iš karto po šių žodžių nuo galinės sėdynės pasigirdo dviejų moterų riksmas, kuriuose buvo sumišusi nuostaba su išgąščiu. Automobilio priekyje sėdėję vyrai atsukabė ir pamatė, kad nepažįstamosios nebėra. Jie kaip galėdami ramino savo sutuoktines, nors patys irgi buvo pasimetę dėl tokio keisto įvykio. Savaiame suprantama, kad automobilio vairuotojas stipriai sumažino greitį. Tai buvo padaryta pačiu laiku – žibintų šviesoje pasirodęs posūkis iš tiesų buvo labai pavojingas. Žuvusio moksleivio vaiduoklis Vėlų 1965-ųjų metų rudenį Mėj Doria iš Taisos miesto, esančio Oklahomos valstijoje, nusprendė aplankyti savo seserį, kuri gyveno už 60 km esančiame Prajoro mieste. Mėj pasakoja: – Važiavau plentu, kai pravažiavau mokyklą, esančią Klermoro miestelio pakraštyje, ir pastebėjau berniuką. Jis stovėjo šalikelėje ir pakėlęs ranką stabdė pakeleivingus automobilius. Sustabdžiau savo automobilį, atidariau duris ir pasiūliau berniukui lipti vidun. Jis atsisėdo šalia manęs, važiuodami mes plepėjome visokius niekus, kaip paprastai daro nepažįstami žmonės. Tolumoje jau matėsi Prajoro šviesos. Vos tik pravažiavome po kelių paklotą vandens pralaidos vamzdį, vaikinukas paprašė sustoti ir jį išleisti. Mėj apsižvalgė aplinkui, tačiau aplinkui nematė nei namų, nei šviesų. – O kur tu gyveni? – nustebusi paklausė. – Štai ten, – atsakė berniukas ir ranka parodė kažkur į šoną. Mėj pažvelgė, kur rodė berniukas, tačiau nieko ten nepamatė ir vėl atsisuko į savo bendrakeleivį. Tačiau jo... nebebuvo! Mėj staigiai sustabdė automobilį ir iššoko iš jo. – Aš keletą kartų apėjau aplinkui automobilį, – ji pasakojo, – pažvelgiau po juo, vėl apžiūrėjau saloną. Abejose plento pusėse driekėsi lygus laukas. Berniukas niekur negalėjo pasislėpti. Be to, kaip jis galėjo dingti iš automobilio, šiam važiuojant, net neatidarydamas durelių? Praėjus dviems metams po šio keisto įvykio Mėj teko kalbėti su meistru, kuris vadovavo šioje vietoje vykdomiems kelio darbams. Vyras moteriai papasakojo, kad kartais žmonės patenka į tokią pačią situaciją, o pirmą kartą berniukas-vaiduoklis į pakeleivingą automobilį išėdė 1936-ais metais. Jis dar papasakojo: – Žmonės kalba, kad kažkoks niekšas parbloskė berniuką ir jo kūną iškūjo į vandens pralaidos vamzdį, o po to nuvažiavo iš įvykio vietos. Kūnas buvo aptiktas po kelių dienų, o avariją padariusio vairuotojo taip niekas ir nesurado. Įkirus keleivis Šis įvykis nutiko Kosta Rikoje vėlyvą 1982 m. lapkričio 20 d. vakarą. Prekybininkas Abdelis Chaizas Rasenas iš Majagueso keliavo namo į Aresibą. Kelio atkarpoje, kuri buvo vadinama „Grandine“, jis pamatė žmogų pakelta ranka. Tai buvo plinkantis maždaug 30 metų amžiaus vyras, apsirėngęs pilkais marškiniais ir rudomis kelnėmis. Abdeliui kažkodėl nepatiko šalikelėje stovintis vyras, todėl pravažiavo pro šalį nesustodamas. Netrukus Abdeliui teko sustoti prie sankryžos, nes jam degė raudonas šviesoforo signalas. Netikėtai automobilio variklis nustojo veikti. Visi bandymai jį užvesti buvo nesėkmingi. Kol Abdelis nesėkmingai bandė tęsti kelionę, netikėtai atsidarė keleivio pusės durelės ir šalia vairuotojo atsisėdo tas pats plinkantis tipas. – Sveiki, mano vardas Robertas, – prisistatė apstulbūsimas Abdeliui. – Prašau, pavežkite mane į Alturas de Aguardą miestelį. Aš jau beveik du mėnesius nemačiau savo žmonos Esperanzas ir mudviejų sūnaus. Abdelis pasakė, kad jo paties Aresibe laukia žmona, todėl jis negalės įvykdyti Roberto prašymo. Tačiau šis ėmė įkalbinėti prekybininką, kol pastarasis sutiko pavežti pakeleivį iki „El Nido“ restorano, jeigu mašinos variklis ims veikti. Be jokios vilties jis dar kartą pasuko raktelį uždegimo spynelėje, šį kartą variklis ryžtingai užsivedė. Kelionės metu Robertas ėmė dalinti patarimus Abdeliui atsargiai vairuoti ir niekada nesėsti išgėrusiam už automobilio vairo. Ir dar paprašė pasimelsti už jį. Taip jie įsuko į stovėjimo aikštelę prie restorano. Abdelis rado laisvą vietą ir įjungė atbulinę pavarą, norėdamas joje sustoti. Tuo metu jis atidžiai žvelgė į atgalinio vaizdo veidrodėlį ir toliau kalbėjo su pakeleiviu. Netoliese prie kitų automobilių stovėję žmonės nustebę žiūrėjo į ką tik atvažiavusio automobilio vairuotoją, kuris kažką kalbėjo... pats su savimi! Vienas vyras priėjo prie Abdelio ir pasiteiravo ar jam nereikia kokios pagalbos. Pastarasis atsakė: – Ačiū, man viskas gerai. O štai šis ponas, – parodė pirštu dešinėn, – kažkodėl prašo manęs būti atsargiu kelyje ir dar pasimelsti už jį. Tardamas šiuos žodžius Abdelis atsisuko į savo įkirus pakeleivį, tačiau šalia savęs pamatė tuščią sėdynę. Vyrą ištiko nervinis šokas. Žmonės iškvietė policiją, sukrėstas prekybininkas buvo nuvežtas į artimiausią ligoninę. Ten po kiek laiko vyras šiek tiek atsigavo ir tvarkos sergėtojams papasakojo apie savo nuotykių bei apibūdino keistąjį pakeleivį. Policininkai nuvyko adresu, kurį Abdeliui buvo pasakęs dingęs keleivis. Duris atidarė malonios išvaizdos jauna moteris su maža mergeite ant rankų. Ji policininkams papasakojo, kad jos vardas tikrai yra Esperanza, o jos vyras – Robertas Valentinas Karbo – 1982 m. spalio 6 d. žuvo autoavarijoje. Žūties dieną jis buvo apsirėngęs pilkais marškiniais ir rudomis kelnėmis. Moteris dar papasakojo, kad Robertas buvo geras vyras ir tėvas, tik šiek tiek pergyveno dėl plinkančios galvos. Vėliau Abdelis sužinojo, kad tragedija įvyko būtent toje vietoje, kur pirmą kartą pamatė keistąjį pakeleivį, stabdantį jo automobilį. Kalbi nepažįstamoji Buvo praėjusio amžiaus 6-o dešimtmečio vidury. Jauna amerikiečių pora su bičiuliu nusprendė nukeliauti į kaimyniniame miestelyje vykstančius šokius. Pakeliui automobilio vairuotojas pamatė jauną blondinę, apsirėngusią balta suknele, sustojo ir pasiūlė pavėžėti iki miestelio. Mergina buvo labai komunikabili, prisistatė Rozos Vait vardu. Į klausimą ar jai nešalta, apsirėngusi plona suknele tokį vėšų vakarą, mergina atsakė, kad jai netgi per šilta. Roza pasirodė besanti maloni pašnekovė, pasiūlymą kartu pasilinksinti ji noriai priėmė. Kai porėlės bičiulis pakvietė Rozą šokiui, pajuto, kad merginos ranka tarsi ledinė, o nuo jos pačios dvelkia šalčiu. Apie tai papasakojo savo vedusiam bičiuliui, kuris kito šokio metu pakvietė pakeleivę ir pajuto tą patį. Bičiuliai nusprendė, kad čia „kažkas ne taip“. Kai šokiai baigėsi, visa kompanija išėjo į lauką. Roza naujiems pažįstamiems pasakė savo adresą ir pakvietė ją aplankyti greitai metu. Ir dar paprašė ją nuvežti į tą vietą, kurioje ją paėmė į automobilį. Aplankyti naują pažįstamą bičiulį susiruošė jau kitą dieną. Tačiau adresu, kurį nurodė Roza, buvo... moterų vienuolynas. Viena vienuolė, išklausiusi sutrikusių bičiulių klausimus, parodė jiems nuotrauką, kurioje lankytojai iš karto pažino vakarykštę pakeleivę. Vienuolė jaunuolius pakvietė į vienuolyno kapines ir pakeliui papasakojo,

kad jie nėra pirmieji, kurie atvyksta ieškoti šios tragiškai prieš keletą metų žuvusios merginos, o jos vaiduoklis šioje vietoje dažniausiai pasirodo per šio liūdno įvykio metines. Šaltinis: Info.Norim.lt skaitytoja Vitalija

Date created: 2015/02/04-